

Arrest

nr. 58 554 van 25 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 december 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VAN PRAET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 5 augustus 2010 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in de opgaande lijn.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 27 december 2010 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoekster betekend op 5 januari 2011.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1961 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 05.08.2010 door (B.N.) geboren te (...) en van Turkse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon.

Als bewijzen ten laste in het verleden legt betrokkene verklaringen op eer door derden voor. Deze kunnen niet aanvaard worden als bewijs van het feit dat betrokkene in het verleden ten laste was van de referentiepersoon aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en niet op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden.

Omwille van deze reden wordt het recht op verblijf van betrokkene geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

"Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. In casu stelt deze vraag zich duidelijk aangezien verzoekster diverse verklaringen voorlegt van personen die haar geld bezorgden (stuk 5).

Het visum werd geweigerd omdat verzoekster niet de nodige bewijzen kon voorleggen die aantonen dat zij in het verleden ten laste was van haar kinderen. Verzoekster heeft echter al het mogelijke gedaan om de nodige bewijzen te verzamelen en bij haar dossier te voegen. Het was de facto onmogelijk om verzoekster financieel te ondersteunen door stortingen te doen want verzoekster kon niet naar de bank gaan om het geld af te halen er op gelet dat zij geen rijbewijs heeft en dat haar familie niet meer in Turkije verblijft... Er werd daarom geopteerd voor de meest praktische oplossing, namelijk geld meegeven met vrienden of via de kinderen die naar Turkije afreisden.

De Dienst Vreemdelingenzaken is duidelijk tekort geschoten in zijn zorgvuldigheid- en redelijkheidplicht."

2.2. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt als volgt:

"De beslissing werd geweigerd omdat verzoekster onvoldoende elementen en bewijzen kon aanreiken van stortingen in het verleden. Dit heeft te maken met het feit dat verzoekster door familieleden in België werd onderhouden in het verleden.

Verzoekster ontving regelmatig cash geld van haar familieleden en vrienden. Zij genoot geen enkele sociale uitkering in haar herkomstland Turkije, bovendien bezat zij geen enkel onroerend goed (stuk 6-8).

Het was voor verzoekster uiterst moeilijk om gebruik te maken van een bankrekening. Zij was woonachtig in Kelhasan, een dorpje met minder dan 1000 inwoners (zie foto's van het dorp op www.kelhasan.com). Er was geen enkel bankfiliaal in het dorp, ze diende zich 50 km te verplaatsen naar Cihanbeyli naar het dichtstbijzijnde bankfiliaal.

Verzoekster kan zich onmogelijk daarheen verplaatsen, zij heeft geen rijbewijs. Daarom zorgde haar familie voor de nodige financiële ondersteuning via tussenkomst van derden.

Haar behoeftige staat wordt duidelijk aangetoond door de bewijzen van financiële steun en door de attesten van de overheid die haar staat van onvermogen op diverse manieren bevestigen (stukken 6-8). Het is duidelijk dat verzoekster enkel via cash geld financiële ondersteuning kon ontvangen daar het gebruik van een bankrekening in de praktijk onmogelijk is in Kelhasan.

Verzoekster wordt onderhouden door haar kinderen en familie. Alle kinderen zijn tewerkgesteld in België (stukken 13-15). Zij geniet geen enkele uitkering van het O.C.M.W. te Wetteren (stuk 12)."

2.3. Gelet op hun onderlinge samenhang worden het eerste en het tweede middel samen behandeld.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

2.5. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.7. De bestreden beslissing verwijst naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvragen door middel van de bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van vijf maanden te rekenen vanaf de aanvraag.(...)

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1 ° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2 ° de bewijzen vermeld in artikel 50, § 2, 6 °, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn (...)

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.(...)

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Artikel 50, §2, 6° van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“6 ° familielid bedoeld in artikel 40bis van de wet :

(...) e) voor de bloedverwanten in opgaande lijn van een Belg: het bewijs van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering, zoals bedoeld in artikel 40 ter, tweede lid, van de wet.”

Artikel 40 bis, §2, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

“(…) Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

“4 ° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1 ° en 2 °, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt.”

2.8. Artikel 40 bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk als voorwaarde dat de ascendent ten laste moet zijn van de EU-vreemdeling. Deze voorwaarde is naast de bijkomende voorwaarden vermeld in artikel 40 ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, ook van toepassing op een ascendent van een Belgische onderdaan, dit op grond van artikel 40 ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Conform de in punt 2.7. vermelde bepalingen dient verzoekster dus aan te tonen dat zij een bloedverwant in opgaande lijn ten laste van haar Belgische zoon is, dat deze over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste valt van de openbare overheden en dat zij over een ziektekostenverzekering beschikt die haar risico's in België dekt.

2.9. Te dezen wordt de bestreden beslissing getroffen omdat uit de in de bestreden beslissing vermelde gegevens blijkt dat verzoekster niet afdoende aangetoond heeft in het verleden ten laste geweest te zijn van haar Belgische zoon.

2.10. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste” zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Op deze appreciatiebevoegdheid oefent de Raad de in de punten 2.4 en 2.5. bedoelde wettigheidstoetsing uit. In deze kan nog verwezen worden naar het arrest JIA van het Hof van Justitie (arrest C-1/05 van 9 januari 2007) waarin het Hof gesteld heeft dat, om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoefte te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van een vestigingsaanvraag van een ascendent, het bewijs eist van de ascendent dat zij aantoonst ten laste te zijn van haar Belgische zoon. De gemachtigde van de staatssecretaris geeft hiermee een redelijke invulling aan de voorwaarde die de wetgever heeft vooropgesteld. Er anders over oordelen zou de essentie van de vestigingswetgeving miskennen, nu deze erop gericht is gezinshereniging toe te staan voor ascendenten van Belgische onderdanen, voor zover ze principieel aantonen hulpbehoevend te zijn ten aanzien van de Belgische ascendent en niet zelf op een of andere wijze in hun levensonderhoud te kunnen voorzien.

2.11. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling in deze omtrent verklaringen op eer door derden, in casu oordeelt dat de neergelegde verklaringen op eer door derden niet kunnen aanvaard worden als bewijs inzake ondersteuning in het verleden aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en niet op hun waarachtigheid getoetst kunnen worden. De neergelegde verklaringen op eer betreffen blijkens het administratief dossier verklaringen van diverse personen. Verzoeksters betoog, dat er in essentie op neerkomt dat er geen bankfiliaal in het dorp was, dat de financiële ondersteuning gebeurde via derden en dat zij onderhouden wordt door haar kinderen en familie, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoekster niet heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van haar Belgische zoon nu de voorgelegde verklaringen op eer als dusdanig niet aanvaard kunnen worden.

2.12 Het gegeven dat de gemachtigde van de staatssecretaris de neergelegde verklaringen op eer niet aanvaardt, houdt niet in dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de neergelegde stukken wel degelijk in beschouwing genomen werden, doch niet weerhouden werden als het bewijs van storting in het verleden. Verzoeksters betoog dat zij al het mogelijke heeft gedaan om de nodige bewijzen te verzamelen en dat het de facto onmogelijk was haar financieel te

ondersteunen door stortingen te doen daar zij niet naar de bank kon om geld af te halen, kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling en toont geen schending aan van de in het middel opgeworpen bepalingen en beginselen.

2.13. Waar verzoekster stelt dat zij geen enkele sociale uitkering genoot in haar herkomstland Turkije en dat zij bovendien geen enkel onroerend goed bezat en stelt dat zij regelmatig cash geld ontving van haar familieleden en vrienden, dient opgemerkt te worden dat dit de door de gemachtigde van de staatssecretaris getroffen bestreden beslissing op grond van de vaststelling dat de door verzoekster neergelegde verklaringen op eer door derden een gesolliciteerd karakter hebben en niet op hun waarachtigheid kunnen getoetst kunnen worden, niet kan doen wankelen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.14. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Verzoekster betoogt als volgt:

“Ingevolge artikel 8 E.V.R.M. heeft eenieder recht op een familie- en gezinsleven.

Verzoekster verblijft nu bij haar twee kinderen (stukken 16-17). Haar dochter verblijft ook in België (stuk 18). Enkel in België bestaat voor verzoekster een familieleven. Zij vormt een feitelijk gezin met haar kinderen. Verzoekster doet bepaalde huishoudelijke taken in het gezin. Haar kinderen onderhouden verzoekster volledig.

Verzoekster terugsturen naar haar land van herkomst zou een inbreuk op het gezinsleven uitmaken.

In Turkije heeft verzoekster geen enkel familielid zodat verzoekster geen familieleven kan uitbouwen in Turkije. Verzoekster is een vrouw wiens enige mogelijkheid op een gezins- en familieleven in België ligt.

Art. 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging met betrekking tot de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en van de openbare veiligheid.

Art. 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens is dus geschonden door de bestreden beslissing.

Door de Raad van State wordt art. 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van de betrokkene.

‘Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling. Op grond van art. 32 van voormelde wet dient die afweging ook te blijken uit de overwegingen van het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.’ (R.v.St., 25 september 1986, nr. 26.933).

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt nergens dat dergelijke afweging is gebeurd, maar wordt het verblijfsrecht van verzoekster beëindigd en wordt haar een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven;

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden wordt ook om deze reden geschonden door de bestreden beslissing.”

2.15. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven

dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.15.1. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip familie- en gezinsleven noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip privéleven wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Verzoekster betoogt dat zij bij haar twee kinderen in België verblijft en dat voor haar enkel in België een familieleven bestaat. Verzoekster poneert dat haar kinderen haar volledig onderhouden.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster pas op 17 mei 2010 naar België kwam. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster voorheen in Denemarken verbleven zou hebben. Dit wordt ook bevestigd in het verzoekschrift waar gesteld wordt dat verzoekster ongeveer anderhalf jaar in Denemarken bij haar broer en zussen verbleef alvorens zich naar België te begeven. Het verblijf van verzoekster beperkt zich aldus tot vier en een halve maand, periode van aankomst in België tot datum waarop de bestreden beslissing werd genomen. In het kader van het onderzoek naar de aanvraag van verzoekster om een verblijfskaart te verkrijgen als familielid van een burger van de Unie, werd vastgesteld dat verzoekster haar afhankelijkheid niet heeft aangetoond, wat geresulteerd heeft in de bestreden beslissing. Verzoekster is er niet in geslaagd de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Uit voorgaande blijkt dat in casu geen sprake is van het bestaan van een effectief familieleven in de zin van artikel 8 EVRM. Het betoog van verzoekster kan aan deze vaststelling geen afbreuk doen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER